

Corpus Juris Canonici

Gregor <XIII., Papst>

Coloniae Munatianæ, 1665

XI. De Injuriis, & damno dato.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62915](#)

Duis sibi mortem inferunt, habentur familes illi qui impuniter moriuntur. b.d.

Novissime sciendum est pro his, qui quocunque praetextu voluntarie ferro, vel veneno, vel suspedio, vel quolibet modo sibi mortem inferunt, nullam in oblatione faciendam esse commemorationem, & Ecclesiastica eos debere carere sepultura, non aliter atque illos, qui pro suis sceleribus impunitentes moriuntur.

DE INVIRIIS, ET DAMNO DATO.

TITVLVS XI.

Inferens injuriam & damnum, debet damnum passo satisfacere, nec ilium excusat ignorantia. b.d.

Mius a cum his agitur, qui in pugna vel rixa aliquem lapide, vel pugno perculerint. Si enim ille mortuus non fuerit, sedis lesto jacetur, vel operas exercere fuerit impeditus, qui percusserit, & opera ejus, & imperialis b immodicas restituet. Et generaliter, si culpa tua datum est damnum, vel injuria irrogata, vel aliis irrogantibus opem tulisti, aut haec imperitia tua, sive negligenter evenerint, jure te super his satisfacere oportebit: nec te excusat ignorantia, si tunc debuit ex facto tuo injuriam verisimiliter posse contingere, vel jaclutum.

Si tuum animal damnum dabit, potes liberari illud dedendo, nisi sit furor animal & nocere solitus, & non fuerit adhibita debita diligentia. b.d.

Quod d si animalia tua nocuisse proponantur, nichilominus ad satisfactionem teneberis, nisi ea proxima dando damnum passis, te ipsum velis liberari: quod tamen ad liberationem non sufficit, si sera sufficient anima, & que nocere conveuerant, & quam debueras, diligentiam non adhibuisti. Diversum statuit in eo, qui aut damnum non contingere, nihil omisit.

Injuria inferuntur re verbis, literis: & pana est arbitraria. b.d.

Inferuntur etiam injuria tribus modis: Re, Verbis, & Literis. Re, ut cum manus inferuntur. Verbis, ut cum convicuum dicuntur. Literis, ut cum in alterius vituperationem carmen, aut famosus libellus conscribitur: quibus omnibus calibus pro qualitatibus admissi & atrocitate, prudens judex penas irrogabit.

Conficiens famosum libellum, & manifestans, pari pena puniatur. b.d.

Eo amplius si quis famosum libellum invenerit, & non statim corruperit, vel combusserit, sed ejus tenorem dolose manifestaverit, quasi author, plectendus erit.

DE ECCLESIASTICIS CENSVRIS.

TITVLVS XII.

Ponit continuationem precedentium & sequentiam. b.d.

Postquam tam primo lib. personam, quam secundo reruta Ecclesiasticarum tractatum cum his, quae annexa sunt, summatum complexi sumus, subinde ad reliquos venientes, iudiciorum tam Civilium, quam Criminalem materiam & seriem explanavimus, delictorum & naturam & penas breviter perstringentes: cum tam ratione contumacia, quam etiam aliorum excessuum Ecclesiasticis censuris interdum aliquos innovari variis locis adinouerimus, super eis nunc ut operis quem imponentes, de ipsis censuris suis & distinctius disceramus.

Quid veniat applicatio censura Ecclesiastica, quid sit excommunicationis, quid interditum, quid suspensio. b.d.

Eccllesiastice censura nuncupatio tria regulatiter complevit: scilicet Excommunicationis, Interdicti,

a. C. i. ex. cod. d. b. In medico, melius. c. C. f. ex. cod. i. ii. d. C. f. g. quod. ex. i. ii. e. gl. in ver. iuris. c. f. ex. co.

& Suspensionis sententiam. Excommunicationis, quae contra sacramentis, & omnibus divinis officiis & legibus Ecclesiasticae facta prohibito. Suspensionis, est inhibitus quadam ordinum, vel officiorum executionem impediens. Sed ne de omnibus simul tractantes, legem difficultatem ingeramus, distincte de singulis differamus, ac primum de Excommunicatione.

DE SENTENTIA EXCOMMUNICA- TIONIS.

TITVLVS XIII.

Minor excommunicationis a perceptione sacramentorum, Major etiam a fidelium communione separatis. b.d.

Excommunicationis duæ sunt species, minoris licet, & major. Minor est, per quam quis non solum a fideli participatione conscientia, vel conscientia arcessit. Major est, per quam quis non solum a fideli participatione conscientia, vel conscientia arcessit, sed etiam a fidelium communione separatus. b.d.

Ruris excommunicationis alla Canonis, distinguis. Canonis est, qua quis ab ipso solum Canonis absque judicis ministerio innodatur, que etiam in capitulo late sententia excommunicatione nuncupatur. Secundum est enim complures esse causas, in quibus adeo quod delinquere existimat, ut nulla expectata judicii pronuntiatione ipso iure excommunicationis vincula ostendet: quod quidem, quanquam innumerabilis propter exemplis declarari possit, tamen tamquam propositum contentu erimus.

Qui Deo dicatos homines corporaliter offendunt, invicem in excommunicationem late sententia, a qua non possunt absolveri nisi per Papam. b.d.

Si quis igitur b in clericos, regulares, monachos, profanos, vel novitos, vel converbos, vel violentias & impumas manus injecerit, ipso iure Canonis incurat sententiam, qua prater quam a Romano Pontifice vel eis decretis legato, c. a quoquam absolviri non potest.

Complicis inforuentur manus violentia data, per nos amiseritibus puniuntur. b.d.

Sed & si manus quis violentias agit, invenientur, inferuntur vel author, vel fautor vel auxiliator fuerit, auctoritatem habuerit, pari pena illam plectendam Catholicam sancit authoritas, eosnam delinqüentes favere interpretata, qui cum possint, mandato sceloni delinant obviare.

Detinet, vel ducens clericos in vincula, incurrat excommunicationem late sententia, nisi faciat de voluntate suam præsumptum. b.d.

Interdum etiam nullam corporis latronem clericis quis intulerit, excommunicationis tamen penam non evadet: utputa d. si laicus in publico, vel privata cunctis illis detinuerit, vel in vincula concrecerit, tunc tam id de mandato faciat prælatorum, quorum illi sunt particeps subjecti: tunc enim circa excommunicationem, & capere clericos, & ad judicium violenter laicis poterunt: cum hoc non pfit, sed illi querentes non amplius eorum se extendat violentia, quam deficiunt clericorum exigit.

a. C. f. g. q. b. Ca. non dubium ex. ed. c. (ad) neu. l. ex. ed. d. Ca. nuper à n. ex. ed. ill. b.